

Arrest

nr. 72 628 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. Vanaf 2006 tot 15 mei 2009 hebt u gewerkt als afdelingshoofd bij het gasbedrijf 'Kavkazregiongaz' in Nazran. In februari 2009 diende u, in functie van het bedrijf, in centrum Kamaz een gebouw te controleren. Bij deze controle trof u wapens en andere gevechtmiddelen aan. U hebt dit gemeld aan de echtgenoot van uw zus R. (...), genaamd V. (...), die bij de politie heeft gewerkt. In diezelfde maand werd dat gebouw door de Omon tot ontploffing gebracht waarbij eveneens enkele rebellen werden gedood. U vernam van V. (...) dat de rebellen in het gebouw een terroristische actie aan het voorbereiden waren. Op 12 april 2009 werden u en V. (...) in een wagen beschoten door onbekenden. U vermoedt dat het rebellen waren die wraak wilden nemen omdat u degene was die in februari 2009 melding had gemaakt bij de politie. De

politie werd van dit schietincident op de hoogte gebracht en u werd door de politie erkend als slachtoffer.

Op 14 mei 2009 werd u ontslagen bij het bedrijf 'Kavkazregiongaz' nadat u in conflict was gekomen met de directeur van het bedrijf, D. H. (...) en diens broer M. (...). In april 2009 had u ontdekt dat er sprake was van frauduleuze praktijken in het bedrijf. Nadat u de directeur hierover had aangesproken, had hij u verplicht hieraan deel te nemen. Omdat u dit had geweigerd, werd u op 14 mei 2009 ontslagen. U had eveneens op 14 mei 2009 een dienstnota geschreven waarin u de fraude van de directie had vermeld. U stuurde deze nota door naar het centrale kantoor van het bedrijf in Pyatigorsk. U plaatste deze dienstnota in juni 2009 ook op de internetsite Ingushetia.org. Hierbij plaatste u ook nog een brief die u eerder naar de president van Ingoesjetië, Jevkoerov, had verstuurd. In deze brief had u eveneens de problemen in het bedrijf bekend gemaakt. In juni 2010 richtte u ook een brief aan de procureur van Ingoesjetië waarin u vroeg een onderzoek te starten in het bedrijf. Van 30 mei tot 8 juni 2009 werd u opgenomen op de neurologische afdeling van het ziekenhuis in Nazran omdat u toen gezondheidsproblemen had ten gevolge van stress. Op 20 juni 2009 formuleerde D. M. (...) op dezelfde internetsite een antwoord op uw brieven. Daarin sprak M. (...) over het feit dat u fraude had gepleegd en dat het Openbaar Ministerie onderzoek zal doen. Op 21 juni 2009 vertrok u naar uw zus in Germenchuk (Tsjetsjenië) nadat u door M. (...) telefonisch was bedreigd. Uw echtgenote, A. R. (...) (O.V.6.491.530), bleef samen met uw zoon achter in het appartement in Nazran. Op 24 juni 2009 vielen er onbekende personen binnen bij uw vrouw. Ze vroegen naar u en zeiden dat uw vrouw de volgende dag naar de FSB diende te gaan. Op 25 juni 2009 ging uw vrouw naar de FSB en daar werden er foto's van drie vermoorde personen getoond. Uw vrouw herkende één van deze personen. In de periode maart tot en met mei 2009 had uw vrouw, een dermatologe in het ziekenhuis van Karabulak, meerdere malen gewonde strijders verzorgd en zij herkende één hiervan op de foto's bij de FSB. De FSB zei dat het telefoonnummer van u was teruggevonden bij A.-M. A. (...), een rebel die was moord omwille van zijn betrokkenheid bij de aanslag op president Jevkoerov op 22 juni 2009. Volgens de FSB werd u ook verdacht van deelname aan deze aanslag. Uw vrouw werd diezelfde dag vrijgelaten. Uw zoon werd door uw schoonbroer B. K. (...) naar Germenchuk gebracht waar u toen verbleef. Vanaf 1 juli 2009 verbleef uw vrouw bij familie van haar moeder in Berd-Yurt. Tussen juli 2009 en november 2009 is uw vrouw in Nazran drie keer naar de administratieve dienst van Jevkoerov geweest. Uw vrouw heeft daar met een zekere B. (...) gesproken waarbij zij een verzoek deed tot de president om de onschuld van haar man te erkennen. In september en oktober 2009 is de FSB nog tweemaal bij uw schoonmoeder binnengevallen. De FSB bleek op de hoogte te zijn dat uw vrouw naar B. (...) was geweest.

Op 8 augustus 2009 kwam u met uw zoon in België aan en op 19 september 2009 diende u uw eerste asielaanvraag in. Uw vrouw kwam pas op 30 november 2009 in België aan en vroeg op 2 december 2009 asiel aan. Op 26 januari 2010 ontvingen u en uw vrouw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Er was beslist tot overname van uw asielaanvraag door Oostenrijk en u diende zich vervolgens tot de Oostenrijkse autoriteiten te wenden. U en uw vrouw besloten niet naar Oostenrijk te gaan en in februari 2010 reisden u en uw gezin op illegale wijze met een vrachtwagen vanuit België naar Moskou. Vanuit Moskou reisden jullie verder via Grozny naar uw zus in Germenchuk. U ging in de periode van maart tot en met mei 2010 vanuit Germenchuk regelmatig terug naar uw appartement in Nazran. Uw vrouw ging in maart 2010 terug naar de administratieve dienst van de president om navraag te doen naar de beschuldigingen tegen u. Zij werd hierbij niet meer toegelaten om opnieuw met B. (...) te spreken. U ontving in de periode maart-mei 2010 op uw appartement in Nazran drie convocaties van de politie, maar u bent geen enkele keer naar de politie gegaan. In mei 2010 vertrok uw vrouw naar Moskou om te doctoreren. Op 27 mei 2010 werd u vanuit uw appartement in Nazran door de FSB meegenomen. U werd vervolgens naar Magas gebracht waar u werd beschuldigd van het plegen van een aanslag in Stavropol. U werd geslagen opdat u bekentenissen zou ondertekenen. U bleef echter weigeren en de FSB begon u vervolgens te ondervragen over A.-M. A. (...) en uw betrokkenheid bij de aanslag op de president van 22 juni 2009. U hebt vervolgens aan de FSB verteld dat uw echtgenote in 2009 hem en andere rebellen heeft geholpen door medische verzorging toe te dienen. U bood de FSB geld aan en uiteindelijk werd er op de dag van vrijlating, op 28 mei 2010, door uw schoonbroer B. (...) 40 000 dollar betaald. U hebt vervolgens in ruil voor dat geld aan B. (...) de documenten van uw appartement in Nazran gegeven. Na uw vrijlating ging u samen met B. (...) naar een gerechtelijk expert om de opgelopen verwondingen te laten vaststellen. Diezelfde dag ging B. (...) nog naar M. M. (...), een mensenrechtenactivist. Deze laatste liet weten dat hij bijna niets voor u kon doen. Diezelfde avond vertrok u nog van Nazran naar Grozny. Begin juni 2010 bent u samen met uw zoon vanuit Grozny naar Moskou vertrokken. U vertrok samen met uw gezin op 11 of 12 juni 2010 vanuit Moskou naar België. U reisde opnieuw op illegale wijze met een vrachtwagen. Op 14 juni 2010 bent u in België aangekomen en op 15 juni 2010 hebt u asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw zoon, de overlijdensakte van uw moeder, uw Russisch binnenlands paspoort, een betalingsbewijs, drie convocaties (dd.30/03/2010; 20/04/2010; 13/05/2010), een Russisch medisch attest (dd.8/06/2009), een verslag van de politie van Nazran (dd.12/04/2009), erkenning als slachtoffer (dd.6/05/2009), een onderscheiding van de politie, een dienstnota (dd.14/05/2009), een brief aan de president (dd.10/06/2009), een brief aan de procureur (dd.10/06/2009), drie internetartikels (dd. 17/06/2009; 20/06/2009; 21/06/2009), een legaal medisch expertiseattest (dd. 28/05/2010), bustickets, een getuigenis en een brief van uw docente Nederlands, een Belgisch medisch attest (dd.3/02/2010) en een Belgisch schoolattest.

Uw zus A. A. (...) (O.V. 5.074.811) werd op 18 december 2003 in België als vluchteling erkend. Ook uw zus A. F. (...) (O.V. 5.080.576) werd op 6 januari 2005 in België erkend als vluchteling.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u in 2009 Ingoesjetië hebt verlaten omdat u zowel met de FSB, rebellen en de oversten van het bedrijf 'Kavkazregiongaz' problemen kende (CGVS gehoor 7/03/2011 p.9). Na uw terugkeer naar Ingoesjetië in maart 2010 kende u opnieuw problemen met de FSB. U werd in mei 2010 valselijk beschuldigd van een aanslag in Stavropol (CGVS gehoor 13/05/2011 p.18-19). U verliet in mei 2010 Ingoesjetië nadat u door de FSB was vrijgelaten na het betalen van 40 000 dollar (CGVS gehoor 2 p.19). Tijdens uw vasthouding bij de FSB hebt u verklaard dat uw vrouw in 2009 enkele strijders medische verzorging heeft verleend (CGVS gehoor 2 p.19). Hierdoor vrezende zowel u als uw vrouw voor vervolging door de FSB in geval van terugkeer naar Ingoesjetië (CGVS gehoor 2 p.20-21; CGVS gehoor vrouw 13/05/2011 p.9,11).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er enkele vaststellingen werden gedaan die de ernst van de verklaarde vrees van u en uw echtgenote aantast. Zo dient in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat u en uw echtgenote, na de beslissing van de Belgische asielinstanties op 16/01/2010 tot overname van jullie asielaanvraag door de Oostenrijkse autoriteiten, hebben besloten om naar het land van herkomst terug te keren. Dat u en uw echtgenote in 2009 Ingoesjetië hebben ontvlucht omdat u zowel met de FSB, rebellen en uw vroegere werkgevers problemen heeft gekend (CGVS gehoor 1 p.9), maar vervolgens in februari 2010 besloot tot terugkeer naar de Russische Federatie, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de verklaarde vrees. U gaf aan dat u niet naar Oostenrijk wenste te gaan omdat u daar geen familie hebt en er daar speciale diensten aanwezig zijn die doen wat ze willen (CGVS gehoor 1 p.10; CGVS gehoor vrouw 7/03/2011 p.5). U bent vervolgens samen met uw gezin op illegale wijze met een vrachtwagen vanuit België naar Rusland gereisd en dit omdat het legaal overschrijden van de grens van de Russische Federatie voor u gevaarlijk was aangezien u op dat moment op de lijst stond van door de FSB gezochte personen (CGVS gehoor 1 p.19-20; CGVS gehoor 2 p.11). Dat u echter inspanningen leverde om op illegale wijze terug te reizen naar een land waar u federaal werd gezocht en dit terwijl uw asielaanvraag behandeld kon worden door de Oostenrijkse asielinstanties, wordt als niet aannemelijk beschouwd. Er dient dus in eerste instantie te worden besloten dat uw terugkeer aan sich in februari 2010 naar de Russische Federatie uw verklaarde vrees voor vervolging in ernstige mate teniet doet.

Aansluitend op de voorgaande vaststelling dient te worden benadrukt dat u niet enkel naar de Russische Federatie bent teruggekeerd, maar dat u overigens in de periode maart-mei 2010 nog

meermaals naar uw appartement in Nazran bent geweest (CGVS gehoor 1 p.5-6; CGVS gehoor 2 p.4). Het was echter wel in dit appartement waar er onbekende personen bij uw echtgenote op 24 juni 2009 zijn binnengevallen aangaande uw contacten met A.-M. A. (...) en uw betrokkenheid bij de aanslag op president Yevkoerov dd.22 juni 2009 (CGVS gehoor vrouw 1 p.10). U verklaarde dat u vanaf maart 2010 meermaals terugkeerde naar dit appartement omdat u in Nazran nog familie had en u als mens het recht had om daar te zijn (CGVS gehoor 2 p.14). U gaf aan dat u zich niet constant bij uw zus in Germenchuk, uw vaste verblijfplaats in die periode, kon blijven verbergen (CGVS gehoor 2 p.14). Bovendien bleek uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat uw echtgenote bij één van de bezoeken aan Nazran bij de administratieve dienst van de president ging informeren naar uw zaak en de beschuldigingen tegen u (CGVS gehoor 2 p.15; CGVS gehoor vrouw 2 p.9). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat deze gedragingen van u en uw echtgenote niet rijmen met de verklaarde vrees voor vervolging door de FSB. Dat uw echtgenote immers zelf in maart 2010 toenadering zocht tot de autoriteiten om uw vervolging te bespreken en dit terwijl u toen een federaal gezocht persoon was, ondermijnt logischerwijze wederom uw verklaarde vrees voor vervolging door de FSB. Bovendien verklaarde u dat u in de periode maart-mei 2010 op uw appartement in Nazran drie convocaties van de OVD van Nazran had ontvangen (CGVS gehoor 1 p.13-14; CGVS gehoor 2 p.5-6). Ondanks deze interesse van de politie, bleef u tot mei 2010 regelmatig naar Nazran terugkeren. U stelde dat het u toen niet interesseerde om naar de politie te gaan (CGVS gehoor 2 p.6). Dat u echter bleef terugkeren naar de woonplaats waar u de betreffende convocaties had ontvangen en dit terwijl u tijdens het gehoor zelf hebt aangegeven dat oproepingen door politie of FSB nefaste gevolgen kan hebben (CGVS gehoor 2 p.6), kan als weinig logisch worden beschouwd. Dat u bovendien eerder inspanningen had geleverd om op illegale wijze uw land te betreden omdat uw vrees voor een arrestatie dermate ernstig was, is eveneens niet te rijmen met uw terugkeer naar uw appartement in Nazran. Dergelijke incoherente gedragingen relativeren de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Eveneens kan voor uw echtgenote eenzelfde besluit worden genomen. Uw echtgenote werd in juni 2009 ondervraagd door de FSB over uw contacten met A.-M. A. (...). Ook werd uw echtgenote toen met de dood bedreigd (CGVS gehoor vrouw 1 p.11; CGVS gehoor vrouw 2 p.10). Hoewel de FSB in juni 2009 nog niet op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote A.-M. A. (...) en andere rebellen in de periode van maart-mei 2009 medische verzorging had geboden en zij vervolgens toen nog niet persoonlijk werd vervolgd, kan de terugkeer van uw echtgenote naar Nazran weinig logisch worden genoemd. Uit de verklaringen op het Commissariaat-Generaal kan immers worden afgeleid dat uw echtgenote vanaf juni 2009 ook een ernstig risico liep om persoonlijk geïnterviewd te worden door de FSB.

Verder werden nog enkele vaststellingen gedaan die niet verenigbaar zijn met de verklaarde vrees voor vervolging. Zo dient te worden opgemerkt dat u aangaande de eerder aangehaalde convocaties onaannemelijk vage en weinig gedetailleerde verklaringen hebt afgelegd. Zo stelde u dat u deze convocaties niet persoonlijk had ontvangen, maar dat u ze hebt gevonden in de gang van uw appartement (CGVS gehoor 2 p.5). U stelde dat uw zus een sleutel van uw appartement had en dat zij deze convocaties in uw appartement had gelegd (CGVS gehoor 1 p.14). Echter, u was niet in staat aan te geven wanneer en hoe vaak u een convocatie in uw appartement had gevonden. Ook kon u niet verklaren of u deze betreffende convocaties samen of apart hebt gevonden (CGVS gehoor 1 p.13-15; CGVS gehoor 2 p.5-6). Eveneens wist u niet waar uw zus de voornoemde documenten concreet had gevonden (CGVS gehoor 2 p.5). Overigens bleek uit uw verklaringen ook dat uw zus u niet had laten weten dat zij convocaties op uw naam in uw appartement had aangetroffen. U voegde hieraan toe dat het u toen ook niet interesseerde (CGVS gehoor 2 p.5). Het vastgestelde gebrek aan kennis over voornoemde details alsook uw gebrek aan interesse hiervoor, ondermijnen in ernstige mate verder de geloofwaardigheid van de vrees. Er mag immers van u worden verwacht dat u aangaande de meest recente alsook enige concrete aanwijzingen van het feit dat u in Nazran door de autoriteiten na uw terugkeer in 2010 werd geïnterviewd, meer concretere informatie kan aanreiken. Bovendien dient nog te worden benadrukt dat uw echtgenote niet op de hoogte was van het feit dat u in de periode maart-mei 2010 werd opgeroepen door de politie van Nazran en dat u drie convocaties had ontvangen (CGVS gehoor vrouw 2 p.6). Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat er in jullie gezin weinig tegen haar wordt verteld (CGVS gehoor vrouw 2 p.6). U gaf vervolgens aan dat u haar niet had geïnformeerd over de voornoemde oproepingen omdat u haar van stress wou besparen (CGVS gehoor 2 p.17). Echter, gezien het feit uw echtgenote in de periode van maart 2010 nog op actieve wijze bij de autoriteiten naar uw vervolging heeft geïnformeerd (zie supra), kan het niet aannemelijk worden aanschouwd dat u haar niet hebt geïnformeerd over de betreffende convocaties. Deze vaststellingen ondermijnen logischerwijze verder de geloofwaardigheid van de verklaarde vrees. Overigens dient aangaande het formele aspect van de betreffende convocaties nog het volgende te worden toegevoegd. Er werd opgemerkt dat er op alle neergelegde convocaties (dd.30/03/2010; 20/04/2010; 13/05/2010) bovenaan een officiële hoofdding ontbreekt met daarop de benaming en het adres van de

uitreikende instantie. Bovendien staat ook in geen enkele van de convocaties vermeld in welke zaak en onder welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Ook dient nog te worden opgemerkt dat het adres vermeld op de convocatie niet overeenstemt met het door u opgegeven adres waar de convocatie werd afgeleverd. Het adres op de convocatie bleek uw registratieadres te zijn en niet uw eigenlijke verblijfplaats in uw appartement in Nazran. U verklaarde hiervoor dat de FSB op de hoogte was van het feit dat u niet op uw registratieadres verbleef, maar dat dat wel zo officieel op de convocatie moet worden vermeld (CGVS gehoor 2 p.5). Op basis van deze vaststellingen dient algemeen te worden besloten dat deze voornoemde convocaties niet als objectief stavingstukken worden aanschouwd van het feit dat u door de autoriteiten van Ingoesjetië als een beschuldigde of verdachte werd vervolgd.

Wat de actuele vrees voor vervolging door de FSB betreft, dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd deze aannemelijk te maken. U en uw echtgenote vrezen beide een vervolging door de FSB in geval van terugkeer naar Ingoesjetië (CGVS gehoor 2 p.20-21; CGVS gehoor vrouw p.9, 11). Er dient echter te worden opgemerkt dat noch u noch uw echtgenote sinds jullie aankomst in België op 14 juni 2010 hebben geïnformeerd naar het eventuele vervolg van de aangehaalde vervolgingsproblematiek. Zo verklaarden u en uw echtgenote dat jullie sinds het verblijf in België niet meer hebben geïnformeerd of jullie door de FSB nog actueel worden gezocht (CGVS gehoor 2 p.20; CGVS gehoor vrouw 2 p.10-11). U verklaarde dat u uw familie daarin niet wil betrekken en dat u daarover niet verder wil nadenken (CGVS gehoor 2 p.20). Uw echtgenote vervolgens verklaarde enerzijds dat zij schrik heeft om dit telefonisch te bespreken en anderzijds verklaarde zij dat haar familie het wel zou vertellen indien er iemand bij hen zou langskomen (CGVS gehoor vrouw 2 p.10-11). Echter, er dient te worden opgemerkt dat er van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bijgevolg kunnen voorgaande verklaringen voor de gebrekkige kennis over het actuele risico op vervolging door de FSB voor zowel u als uw echtgenote, als niet aannemelijk worden aanschouwd. U en uw echtgenote hebben bijgevolg geen enkele concrete aanwijzing aangebracht die actuele vervolging door de FSB van u of uw echtgenote eventueel ondersteunt.

Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u de problemen met uw oversten, die aanleiding hebben gegeven tot uw eerste vertrek uit Ingoesjetië op 8 augustus 2009, niet meer hebt aangehaald als motief voor uw tweede asielaanvraag in België. U gaf immers tijdens het gehoor dd.13/05/2011 aan dat u sinds mei 2009 uw problemen met uw voormalige oversten vergat omdat u vanaf toen werd gevisieerd door de FSB (CGVS gehoor 2 p.22). U hebt overigens na uw terugkeer uit België niets meer vernomen over een eventueel vervolg van deze problematiek (CGVS gehoor 2 p.22). Logischerwijze kan worden besloten dat deze vermelde problemen niet meer als uw actuele asielmotieven worden beoordeeld.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw zus A. A. (...) (O.V. 5.074.811) en uw zus A. F. (...) (O.V. 5.080.576) het vluchtelingenstatuut in België hebben verkregen. Echter, gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u in uw land van herkomst nooit problemen hebt gekend die verband houden met uw zussen en dat u geen enkele indicatie biedt dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland zou worden gevisieerd omwille van uw zussen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als voor uw zussen niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat rest van de door u neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets wijzigen aan de voornoemde conclusies.

Vooreerst dient te worden gesteld dat het voorgelegde legaal medisch expertiseattest (dd. 28/05/2010) uw asielerklaringen niet op objectieve wijze kan onderschrijven. In het betreffende medische document staat er vermeld dat er schaafwonden, bloedblaren en een hersenletsel bij u werden vastgesteld na een gerechtelijk medisch onderzoek op 28 mei 2010. Er staat eveneens vermeld dat het om lichte verwondingen gaat en dat deze zijn ontstaan door het toebrengen van slagen met zware, botte voorwerpen. Er zijn echter in het attest geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u werd geslagen. Bijgevolg blijkt niet op objectieve wijze dat de problemen vermeld in het attest betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Hetzelfde besluit geldt voor het neergelegde Belgisch medisch attest (dd.3/02/2010) waarin staat vermeld dat uw echtgenote met gehoorproblemen kampt. Uw echtgenote had aangegeven dat deze problemen het gevolg zijn van slagen (CGSV gehoor vrouw 1 p.7; CGVS gehoor man 2 p.17). Echter, in dit attest staat niets vermeld over de oorzaken of de omstandigheden waarin de betreffende problemen zijn opgelopen. Dit attest biedt vervolgens geen enkele objectieve ondersteuning voor de verklaarde vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde documenten in het kader van de aangehaalde problemen met uw voormalige oversten, zijnde een dienstnota (dd.14/05/2009), een brief aan de president (dd.10/06/2009), een brief aan procureur (dd.10/06/2009), drie internetartikels (dd. 17/06/2009; 20/06/2009; 21/06/2009) en een Russisch medisch attest (dd.8/06/2009) kunnen eveneens niets wijzigen aan de voorgaande conclusies. Deze documenten bevestigen uw verklaringen aangaande uw werkgerelateerde problemen in 2009. Deze gebeurtenissen werden door het Commissariaat-Generaal niet in twijfel getrokken.

Ook de documenten die uw verklaringen aangaande de beschieting van 12 april 2009 onderschrijven, zijnde het verslag van de politie van Nazran (dd.12/04/2009), een erkenning als slachtoffer (dd.6/05/2009) en een onderscheiding van de politie wijzigen niets aan voorgaande besluiten. Gezien de gebeurtenis van 12 april 2009 niet meer als vluchtmotief werd aangewend bij uw tweede asielaanvraag in België en u overigens na 12 april 2009 geen enkel vervolg van deze gebeurtenis hebt gekend, wordt voornoemd feit niet meer beschouwd als een actueel probleem voor u in Ingoesjetie.

Wat tot slot de geboorteakte van uw zoon, de overlijdensakte van uw moeder en uw Russisch binnenlands paspoort betreft, dient te worden besloten dat deze documenten eveneens niets wijzigen aan voorgaande conclusies. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw familie en deze wordt door mij niet betwijfeld. Ook het voorgelegde betalingsbewijs, bustickets, een getuigenis en een brief van uw docente Nederlands en een Belgisch schoolattest hebben geen invloed op eerder vermelde conclusies. Deze documenten hebben immers geen enkele betrekking op de verklaarde asielerproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer tot een summiere herhaling van het door haar voorgehouden asielerelaas en legt ter terechtzitting een schrijven neer van de mensenrechtenorganisatie "MASHR" van 6 december 2011 waarin wordt geattesteerd dat verzoekende partij door de FSB wordt gevisieerd.

2.2.1. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde summiere herhaling in gebreke blijft.

De uitgebreide motivering van verwerende partij waaruit blijkt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging totaal geen geloof kan worden gehecht, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Betreffende het ter terechtzitting neergelegd schrijven van de mensenrechtenorganisatie "MASHR" wijst de Raad erop dat aan bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zij kunnen evenwel geenszins een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid herstellen.

Het ongeloofwaardig bevinden van de voorgehouden vrees voor vervolging verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.2. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te wijzen op de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partij toont evenwel met haar loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *"Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië"* van 11 januari 2011 (administratief dossier, stuk 21) die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen geenszins weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT